

VJEČNO EVANĐELJE

I propovijedat će se ovo Evanđelje o kraljevstvu po svemu svijetu za svjedočanstvo svim narodima. I tada će doći kraj. Mt 24:14

VUKA, HRVATSKA, 5. LISTOPAD, 2024.

MATO TOKIĆ

ŽENINO SJEME

U članku „[SVJETLO U TAMI](#)“, vidjeli smo da je nakon čovjekovog pada u grijeh, „tama“, odnosno grijeh, zavladao cijelim čovjekovim bićem, a isto tako i svime onime što je bilo povjereno čovjeku pod upravu. Čovjek je zbog svoje odluke da bude neposlušan Bogu, bio prodan pod grijeh, a njegova konačna sudbina je bila vječna smrt. Čovjek i sve oko njega je počelo odumirati, jer je grijeh „žalac smrti“ (1. Kor 15,56) odmah počeo djelovati u čovjekovom biću i u čovjekovoj okolini. Uzročnik grijeha, Stara Zmija ili Sotona, je likovao nad Bogom, jer je svojim vještim lažima uspio pridobiti novostvorena bića na svoju stranu, i tako se čovjek sprijateljio s ovim moćnim palim anđelom, te postao neprijateljem Božjim.

Otac i Sin nisu ravnodušno promatrali ovaj strašan čin koji se dogodio. Iako je čovjek nakon što je stvoren, bio upozoren na pobunu palih anđela koja je postojala u Božjoj tvorevini (Post. 2:15), on je ipak pokleknuo pred ispitom vjernosti Bogu. Svojim izborom čovjek je izgubio pravo da vječno baštini Božji život koji mu je podaren prilikom stvaranja. Osuđen na vječnu smrt, nije postojala nikakva mogućnost da se čovjek nekim svojim djelom iskupi za svoje nevjerstvo. Iskupljenje čovjeka ležalo je samo u rukama Stvoritelja. Kao što smo vidjeli u prethodnom članku, to iskupljenje je zahtijevalo najveću moguću žrtvu. Žrtvu jedinorođenog Božjeg Sina Isusa Krista, onoga koji je jedini pored Boga Oca u svom vlasništvu posjedovao vječni život.

Čovjek je padom postao apsolutno zao i izgubio je svaku mogućnost da se sam od sebe pokaje i vrati Bogu. Sam po sebi je mogao birati samo zlo i činiti grijeh. Kako bi Otac i Sin ponovo vratili palom čovjeku mogućnost izbora, morali su aktivirati plan spasenja predviđen prije postanka svijeta (1. Pt. 1:19,20). Vidjeli smo da je taj plan Bog objavio čovjeku u knjizi Postanka 3:15, i da se u tom planu krije Božja ljubav koja prevazilazi svaki razum. Usađivanjem u čovjeka neprijateljstva prema Sotoni putem **ženinog sjemena**, svaki čovjek je dobio mogućnost izbora da se pokaje i vrati Bogu. Vidjeli smo da se

ovim činom Otac obavezao da njegov Sin postane jedan od naše braće (Heb. 2:10-12). Obavezao se da njegov jedinorođeni Sin postane naš krvi srodnik; postane čovjek kao što smo mi, kako bi nas otkupio i spasio.

Bog je na temelju ovog plana, koji je sadržavao svoje faze ispunjenja kroz buduća vremena, polagao apsolutno pravo da Adamu i Evi čim su pali, putem Krista, odnosno putem vjere Kristove koju je usadio u njih, omogućiti da se pokaju za svoje nevjerstvo i da se ponovo vrate Bogu, te budu vjerni i poslušni (Ef. 2:8). Sotona se bunio protiv ovog neprijateljstva kojeg je Bog na temelju obećanja o Spasitelju odmah usadio u čovjeka. Smatrao je da Bog nema pravo to raditi, jer su Adam i Eva postali njegovi podanici i robovi grijeha (Juda 1:9). Iako je Sotona znao da Bog ima pravo tako postupati, jer je Bog dao obećanje da će položiti život svoga Sina kao otkupninu za izgubljeni čovjekov život, on je i dalje nastavio klevetati i optuživati Boga za nezakonito postupanje (Otk. 12:10). Sotona je bio dobro upoznat s ključnom fazom plana spasenja, koja je zahtijevala utjelovljenje Jedinorođenog Božjeg Sina i jedva je čekao da se suoči sa svojim Stvoriteljem, vjerujući da će ga poraziti kada Isus Krist postane čovjek.

Kada se navršilo vrijeme posla Bog „Sina svojega u obličju tijela grijeha“ (Rim. 8:3). Oko 4000 godina nakon pada Adama i Eve, Bog je odlučio sprovesti u djelo ključnu fazu plana spasenja. Njegov jedinorođeni Sin, morao je postati čovjekom, morao je postati naš najbliži krvi srodnik, kako bi stekao pravo otkupa, te postao Otkupitelj palog ljudskog roda (3. Moj. 25:25,47-49). O ovom veličanstvenom činu čitamo:

„I **postade Riječ tijelom** i prebivaše među nama; i promatrali smo slavu njegovu, slavu kao jedinorođenoga od Oca, punog milosti i istine.“ Iv. 1:14.

„Jer dijete nam se rodilo, sin nam je dâ; vlast će mu biti na ramenu, a ime će mu biti: Čudesni, Savjetnik, Bog silni, Otac vječni, Knez Mira.“ Iz. 9:6.

„Zato će vam sâm Gospodin dati znak: Evo, začet će djevica i roditi sina, i nazvat će ga imenom Emanuel.“ Iz. 7:14.

„A rođenje Isusa Krista zbilo se ovako: Kada je njegova majka Marija bila zaručena za Josipa, prije negoli se sastadoše, nađe se ona **trudna od Duha Svetoga**. A Josip, muž njezin, bijaše pravedan čovjek i ne htjede je javno osramotiti, nego je naumi potajno

otпустiti. Ali dok je on o tome promišljao, gle, anđeo Gospodnji mu se ukaza u snu, rekavši: „Josipe, sine Davidov, ne boj se uzeti k sebi Mariju, ženu svoju, jer to što je u njoj začeto, **od Duha je Svetoga**. Ona će roditi sina i ti ćeš ga nazvati imenom **ISUS, jer će on spasiti svoj narod od grijeha njihovih**.“ A sve se to dogodilo da se ispuni ono što Gospodin bijaše rekao po proroku: „Evo, djevica će začeti i roditi sina; i oni će ga nazvati imenom Emanuel“, što u prijevodu znači: **Bog s nama**.“ Mt. 1:18-23.

Kao što vidimo iz navedenih stihova, Riječ (Isus Krist) je morala postati tijelo, morala je postati **Sjeme ženino**. Isus Krist koji je po prirodi bio Bog, morao je postati čovjek. Kakvo ljudsko tijelo je Isus naslijedio rođenjem od Marije Pismo nam jasno otkriva. U Evanđeljima po Mateju i Luki, Pismo nam daje rodoslov Kristov po tijelu, koji seže do Adama i Eve (Mt. 1:1-16; Lk. 3:23-38). Seže upravo do onih, u kojima se pojavio grijeh; seže upravo do onih, u koje je Bog morao položiti svoje neprijateljstvo prema Sotoni. Bilo je neophodno da Bog u Kristovom tijelu obuhvati cijeli ljudski rod; obuhvati sav mogući grijeh koji se pojavio i ispoljio u ovom smrtnom tijelu, jer Adamovim padom, cijeli ljudski rod koji je potekao od Adama, je izgubio pravo na Božji život. Prošlo je gotovo 75 naraštaja (oko 4000 godina) i tek onda je Otac odlučio poslati svog jedinorođenog Sina na ovaj svijet „u obličju tijela grijeha“. Koliko je ovo tijelo zaista samo po sebi bilo grešno, možemo lako vidjeti iz života vjernih i nevjernih ljudi koji se spominju u Kristovom rodoslovu. O djelima jednog od najnevjernijih kraljeva Izraela čitamo: „On je činio *ono što je* zlo u Gospodnjim očima, po gadostima pogana, koje je Gospod protjerao pred djecom Izraelovom“...“I načinio je žrtvenike za svu vojsku nebesku u oba predvorja Doma Gospodinova. I sina je svojega proveo kroz oganj, i gatao je, i služio se čaranjem, i obraćao se duhovima i vračarima: učinio je mnogo zla u Gospodnjim očima, kako bi *ga* izazivao na srdžbu“...“Ali oni nisu slušali te ih je Manaše zaveo da čine više zla negoli su činili narodi koje je Gospod uništio pred djecom Izraelovom“ (2. Kr. 21:2,5,6,9). Jedan od najvjernijih iz Kristovog rodoslovlja kralj David ovako svjedoči o samom sebi: „Nema zdravlja u mome tijelu zbog srdžbe tvoje, ni mira u kostima mojim zbog grijeha mojega. Jer bezakonja moja preko glave mi prijedoh; preteška su mi kao breme tegobno.

Usmrdješe se i zagnojiše rane moje zbog moga bezumlja“ (Ps. 38:3-5). Previše bi potrajalo kada bi uzeli analizirati sve grijehе Kristovih predaka, ali ova dva primjera su nam sasvim dovoljna da vidimo što se nalazilo i ispoljavalo u ljudskom tijelu kada su ljudi birali da žive po tijelu, odnosno da žive u nevjerstvu prema Bogu.

Ženinim sjemenom je palom ljudskom rodu omogućena druga prilika, ali kao što vidimo, to je zahtijevalo od Oca i Sina nevjerojatnu žrtvu i nevjerojatno poniženje, ali isto tako i otkrivalo nevjerojatnu Božju ljubav prema izgubljenima. Onaj kroz koga je sve stvoreno, za koga je sve stvoreno, u kome je sve stvoreno i koji sve održava u svom postojanju (Kol. 1:16,17), jedinorođeni Sin Božji, morao se spustiti upravo tamo gdje smo mi, da bi postao naš zakoniti krvni srodnik i Otkupitelj. Sam Bog, morao je postati ljudsko biće, morao je postati ljudsko biće upravo onakvo kakvo smo mi. Rođenjem od Marije uzeo je na sebe grešno tijelo, upravo onakvo grešno tijelo kakvo ima svaki čovjek koji se rađa na ovom svijetu. Da bi postao mi, morao se odreći svog položaja na nebu, morao se odreći svog savršenog karaktera koji je imao na nebu, morao se odreći samoga sebe. O ovoj veličanstvenoj Božjoj ljubavi i nevjerojatnom poniženju čitamo:

„Koji se, premda u obličju Božjem, nije otimao da bude jednak Bogu, nego sama sebe **isprazni** uzevši obličje slugе i postavši poput ljudi. I našavši se u obličju poput čovjeka, ponizi sam sebe postavši poslušан do smrti, smrti na križu.“ (Fil. 2:6-8)

Ovim poniženjem Krist se spustio upravo do onih, koje je došao spasiti. Postao je jedan od nas, i činom utjelovljenja će ostati jedan od nas kroz svu vječnost. Iako se ovim činom kvalificirao da postane naš zakoniti Otkupitelj, On nije mogao doći bez otkupnine. Otkupnina je bila, upravo ono što je čovjek izgubio prijestupom, a izgubio je Božji vječni život. Krist je s neba morao ponijeti na zemlju svoje Božanstvo, morao je ponijeti ono što ga je činilo Bogom i ono što je naslijedio rođenjem od Oca; morao je ponijeti svoj vječni život kojim je mogao otkupiti pali ljudski rod. O ovom činu veličanstvene ljubavi sam Sin svjedoči:

„Ja sam dobri pastir: dobri pastir polaže **svoj život** za ovce...Kao što mene poznaje Otac, tako i ja poznajem Oca; i **život svoj** polažem za ovce...Zbog toga me ljubi Otac što polažem svoj život da ga ponovno primim...Nitko mi ga ne oduzima, nego ga polažem sâm od sebe. **Vlast imam položiti ga i vlast imam opet ga primiti.** Tu sam zapovijed primio od svoga Oca.“ (Iv. 17:11,15,17,18)

Božji vječni život se nalazi u Božjem Duhu i zato Pismo svjedoči: „jer to što je u njoj začeto, **od Duha je Svetoga**“ (Mt. 1:18). Sam čin Kristovog utjelovljenja je za nas smrtnike velika tajna, ali Bog nam kroz svoju riječ daje obilje informacija da shvatimo suštinu ovog veličanstvenog

Božjeg djela. Iako je ovo **ženino sjeme** postalo Mi, ono je također ostalo Riječ (Bog), i zato mu je ime Emanuel, Bog s nama.